La nota que no vaig escriure

Moltes vegades la inspiració em ve sola i, d'altres, puc estar tres mesos sense poder escriure ni sola una paraula. Per sort, avui és un dia de pura inspiració. Crec que podré arribar a temps per entregar la primera proposta de la meva pròxima novel·la a l'editorial. Però per avui crec que ja n'hi ha prou. Sento com els ulls em cremen i l'esquena trencada en dos.

Segurament, fa unes divuit hores que estic assegut a la cadira de l'escriptori de casa. Gairebé no he menjat res durant tot el dia i em sento una mica marejat. A més, crec que ja és hora de tancar el 'xiringuito': a fora la llum es desfà, el rellotge marca les 22.23 h. Tot i que tinc la inspiració a flor de pell, prioritzo la meva rutina.

Abaixo la tapa del portàtil i la mirada se'm queda fixada en ella. Hi ha una nota enganxada amb un full groc. El paper només pot ser de la meva llibreta, però no recordo haver-hi deixat cap nota. A més, mai em deixaria cap missatge amb aquest full d'aquesta llibreta, odio arrencar-ne les pàgines. És la meva preferida.

Un calfred em recorre tota l'esquena. Entre la confusió i la por, guanya la intriga i no trigo ni un segon a agafar aquell paper. No puc evitar pensar que algú ha entrat a casa. Fa vuit anys que visc sol i ningú té les claus. Qui collons ha pogut escriure aquesta nota? A simple vista reconec la lletra: aquesta precisió, aquesta cal·ligrafia inclinada. La lletra és meva.

"He mort a qui m'ha retornat l'amor per la vida. La Magda ja no hi és. No recordo res i tinc les mans tacades de sang. Durant anys m'he convençut de la meva innocència".

Les mans em tremolen i sento que vull vomitar. Intento ordenar els meus pensaments i la meva primera reacció és córrer al menjador a buscar el mòbil. Amb les mans tremoloses i la vista entelada, em costa

desbloquejar-lo i distingir els números. No sé ni com arribo al contacte de la Magda, però no dubto a pitjar el botó per iniciar la trucada.

Cada to em sembla més llarg que l'anterior. Un to, dos, tres... "*Va Magda... agafa el telèfon*". Em tremolen les cames i necessito seure al sofà. De cop i volta sento la seva veu dolça, però cansada:

- Hola Jordi -diu. La seva veu sona més delicada de l'habitual.

-Magda, estàs bé? On estàs? -pregunto desesperat.

-Jordi, tot bé?

-Magda digues-me on ets!

-Soc a casa, llegint una entrega que m'han fet avui. Justament ara me n'anava al llit.

-Estàs sola?

-Escolta, què està passant? Estàs bé? Has tornat a beure?

La pregunta em toca una fibra sensible i, alhora, em torna a la realitat. No puc revelar-li res de la nota, bàsicament perquè no sé quina explicació donar-li.

-Sí, perdona, estic bé. És que he tingut un malson estrany i m'he despertat espantat -m'invento.

-Encara rai que només ha sigut un malson, perquè per un moment m'havies espantat...

Es fa un silenci a l'altra banda. Tinc la ment en blanc, bloquejada.

-Escolta, torna al llit i ens veiem demà a l'editorial a primera hora. Intenta descansar i, si us plau, no surtis aquesta nit, sembla que tronarà a ploure. -Fa una pausa-. Que tinguis una bona nit... Un petó.

Em penja.

Assegut en la penombra del menjador, encara bloquejat, deixo caure el mòbil a terra. No entenc res. Un impuls em fa tornar corrents a l'escriptori. Busco la llibreta al primer calaix. Si falta algun full, voldrà dir que algú ha entrat a casa i coneix tots els meus secrets.

Quan la trobo, dubto un segon abans d'obrir-la per por de descobrir que hi ha una tercera persona implicada. La curiositat torna a guanyar i passo els fulls cada vegada amb més agressivitat. Però no hi falta res. La llibreta està intacta.

Torno a comptar les pàgines. Una vegada. Dues. No n'hi falta cap. Si no l'he arrencat jo i ningú no ha entrat a casa, d'on ha sortit?

Deixo la llibreta al calaix i torno a agafar la nota. Me'n vaig a l'habitació i, a les fosques, em deixo caure al llit sense ni tan sols canviar-me de roba. Miro cap al sostre.

No puc evitar pensar en la Magda. És la meva editora des de fa més de deu anys. Hem passat de tot junts i, amb el temps, la nostra relació ha traspassat els límits de la professionalitat. Som amics, però jo m'he anat enamorant d'ella sense adonar-me'n. Crec que el nostre amor és mutu, però mai hem traspassat aquella línia per por de perdre el que tenim.

És per això que sento una pressió al pit que no em puc treure. Sigui qui sigui qui ha escrit aquesta nota, coneix els meus sentiments. Però, és clar, si no l'he escrit jo...

L'alarma del telèfon em desperta de cop. Els raigs de llum que entren per la finestra m'enlluernen i em costa obrir els ulls. Porto la mateixa roba d'ahir; ni tan sols m'he ficat dins del llit. En veure la nota al meu costat, l'angoixa em colpeja de nou.

"*D'avui no passa. Ho he de resoldre al més aviat possible*", em dic.

No deixo que els meus pensaments intrusius m'envaeixin del tot, perquè he d'arribar a l'editorial en menys de mitja hora. M'havia oblidat que tinc una reunió per parlar del meu manuscrit. Després de la reunió podré dedicar-me al cent per cent a resoldre tot aquest percal.

La reunió es fa més llarga de l'habitual. Només sento fragments de la conversa: comentaris sobre el calendari de publicació, els últims retocs del manuscrit, proposta de coberta... Jo, mentrestant, planifico una estratègia per mantenir la Magda a prop. "Potser si la convido a casa, la podré protegir i ningú no li farà mal", penso mentre dibuixo cercles al marge de la llibreta.

Per fi la reunió s'acaba. No he escoltat gairebé res, ni m'importa. Ara mateix tinc altres prioritats. Corro pels passadissos i trobo la Magda.

-Ei, Magda, vols venir a casa meva a dinar? Així m'ajudes amb un parell de coses que acabem de tractar a la reunió.

-Escolta, de veritat, no sé què et passa. Això comença a ser una mica preocupant.

-Ho sento molt... Si vens a casa, t'ho podré explicar tot -li insisteixo neguitós. Veig dubte en la seva mirada, però finalment cedeix.

-A les dues, a casa teva.

He comprat fideus xinesos al meu restaurant preferit, els emplato i preparo la taula. L'espera se'm fa eterna, però, abans que pugui tornar-m'ho a plantejar, sona el timbre. La rebo amb una abraçada molt forta, tan forta, que l'obliga a quedar-se tres segons més entre els meus braços.

-Jordi, estàs bé? -em pregunta mentre em posa les dues mans fredes a les galtes que em cremen.

-Sí, bé... Entra, entra.

En entrar, veig l'esglai als seus ulls quan contempla la casa cap per avall. Es gira ràpidament cap a mi i entén que alguna cosa, definitivament, no va bé.

-Què ha passat aquí? -pregunta, sense deixar de mirar el menjador.

No contesto. No sé ni per on començar. Com li explico que he trobat una nota escrita amb la meva lletra que anuncia la seva mort?

-Necessito que m'escoltis. I que no pensis que m'he tornat boig.

La Magda deixa la bossa damunt la taula. Quan es gira cap a mi, ja no té aquella expressió de preocupació que havia vist al passadís.

-Has trobat alguna cosa? -em pregunta i abaixa la mirada cap a les meves mans. Sostinc el paper groc arrugat.

- Jordi, d'on has tret això?

- No ho sé! Ha aparegut al meu escriptori... Diu que... *t'he matat*.

La Magda no fa cap pas enrere. Em pren el paper de la mà i el llegeix en silenci. Quan aixeca la mirada no hi ha por. I deixa el seu bolígraf vermell, el mateix amb què m'ha corregit els manuscrits durant aquests deu anys. El miro sense saber què fer.

-Jordi, encara no ho recordes, oi? -em pregunta.

Aixeca la mirada amb una confusió mental que m'impedeix raonar.

-Recordar el què?

La Magda, que està davant meu agafant-me de les mans, abaixa els ulls i, per primera vegada, sembla trista.

-Aquella nit.

Sento una pressió al pit. No sé per què, però aquestes dues paraules em provoquen un calfred per tota l'esquena.

De sobte, un soroll de vidres trencats em travessa el cap. Uns fars que m'enlluernen la vista. La pluja colpejant el parabrisa. Les meves mans aferrades al volant i el peu pitjant el fre amb totes les meves forces. I la seva veu.

-Jordi, vigila!

-No, no, no... -murmuro, em tapo les orelles i m'acotxo a terra.

-Vas perdre el control del cotxe, Jordi -s'acotxa al meu costat.

-Calla! -crido amb totes les meves forces i continuo tapant-me les orelles amb les mans.

- Havies begut. T'havia demanat que no conduïssis -la seva veu continua ressonant dins del meu cap.

-No vaig poder fer res... -dic amb un fil de veu i trenco amb un sanglot.

La Magda s'acosta i m'agafa les mans.

-Ho sé.

La miro. Ara ho entenc, ara Entenc per què mai no em deixa acabar les frases quan parlo d'aquella nit. Per què sempre em pregunta si he tornat a beure. Per què mai no té por quan parlo de la seva mort.

-Tu... tu ets morta?

La Magda em mira en silenci. No necessita respondre. Les llàgrimes baixen per les galtes sense cessar. Miro el paper groc que encara sostinc entre els dits.

-Però jo t'he matat.

-No pots canviar el que va passar, Jordi.

-No vull perdre't una altra vegada.

-Mai, però m'has de deixar marxar.

Miro el bolígraf vermell que tinc entre les mans. Per primera vegada, entenc que no estic escrivint una història sobre la meva vida. Estic intentant reescriure-la. La Magda em dedica un últim somriure.

-Ara decideix com vols acabar-la.

-Llavors, aquesta nota... -murmuro-.

-Exacte, aquesta nota t'ha de servir per oblidar-me i deixar-me anar.

Llegeixo la nota per última vegada, la llenço a la paperera. No sé si puc canviar el que va passar, però necessito oblidar. Obro el calaix de l'escriptori. Al fons, hi trobo una llibreta antiga, feta pols i exactament igual que la meva preferida. La fullejo fins a trobar un full groc. Torno a escriure decidit: *"He mort a qui m'ha retornat l'amor per la vida...*". Quan acabo, tinc els dits tacats de tinta vermella. Arrenco el full de la llibreta antiga.

...

A fora la llum es desfà, el rellotge marca les 22.23 h. Tot i que tinc la inspiració a flor de pell, prioritzo la meva rutina. Abaixo la tapa del portàtil i la mirada se'm queda fitxada en ella. Hi ha una nota enganxada en un full groc.

FI